

njegov sin Damijan. Pilota helikopterja Letalske policijske enote MNZ **Bojan Živko** in **Marjan Klanšček** ter mehanik **Branko Jurjevec** so sicer poskušali v bližino gozdne meje pripeljati zdravnika **dr. Iztoka Tomazina** in tri mojstranske gorske reševalce, pa jim je to preprečil močan veter.

Še pred poletom v Vrata so se opoldne za nekaj minut ustavili pri planinski koči na Golici, kjer je omagal 36-letni **Vlado Dimovski** iz Ljubljane. Ekipa jeseniške bolnišnice ga je sprejela na strehi bolnišnice in poskrbela za zdravljenje.

Že zjutraj ta dan je dežurna ekipa pilotov MNZ odletela do Zavetišča pod Špičko. Tam so že bili bovški gorski reševalci, ki so v helikopter pomagali 20-letnemu **Juretu Nastranu** iz Škofje Loke. Pri padcu si je tako poškodoval členek, da sam ne bi mogel priti v dolino.

ALPINIST IN JAMAR V STENI

»Približno ob 13. uri so se okrog Škrlatic, Dolkove in Rakove Špice zgrinjali nevihtni oblaki. Grmelo je, pa tudi nekaj kapelj je že priletelo. Predvsem zato sem hotel. Videl sem gladke skalne plošče, ki bi jih bilo mokre težko preplezati. Pri tem mi je spodneslo desno nogo, obvisel sem na levi roki. Z desno sem tipal za oprimkom, pa se mi je odkrušil. Omahnil sem. Med letenjem sem si nekajkrat dopovedal: ne, ne smeš se polomiti! Vedel sem, da moj soplezalec, tri leta mlajši svak **Miha Hribovšek** kot jamar ne bo mogel plezati naprej,« je nesrečo, ki se je pripetila lanskega 28. julija, opisoval **Janez Slokan**, 37-letni kamniški alpinist, gorski reševalec in tečajnik za gorskega vodnika, ki je ta dan kmalu po opoldnevu omahnil v izstopnem raztežaju stebra Rakove Špice (2545 m) le nekaj metrov pred skrotjem. Po desetih metrih padanja se je ujel, a si je pri padcu poškodoval gleženj leve noge, nalomil in polomil po eno rebro ter dobil več udarcev v stegenico.

Ta večer ob 19. uri so vsi, ki so poslušali frekvenco GRS, slišali, kako Pšata 28, kot je Slokanov pozivni znak pri kamniških reševalcih, sprašuje Savo, dežurnega v kranjskem Operativno-komunikacijskem centru UJV, ali lahko pomagajo. Dežurna **Andrej Rekelj** in **Miro Komac** sta bila tako presenečena, da sta ga klicala nazaj in ga spraševala, kako naj bi pomagali. Ko sta izvedela, kako je poškodovan, sta takoj začela organizirati reševanje. Javil se jima je tržiški zdravnik dr. Iztok Tomazin, ki je to popoldne že pomagal planincu na Golici in skušal priti do mrtvega planinca pod Tominškovo potjo na Triglav.

Pred 20. uro je na reševanje odletel helikopter, toda izredno močni vetrovi so se že pred Rakovo Špico začeli poigravati s težkim strojem, katerega pilot se je moral pošteno potruditi, da ga ni vrglo v stene. Potem ko je mehanik Branko Jurjevec nekajkrat zamen poskušal odpreti vrata helikopterja, da bi z jeklenico spustil zdravnika dr. Tomazina na greben k pone-srečencu in njegovemu soplezalcu, sta pilota pred 21. uro pristala v Vratih, od koder je doktor z nahrbtnikom odhitel proti Škrlatici, za njim pa so odšli še trije reševalci Postaje GRS Kranjska Gora in njihov zdravnik.

Ko sta Slokan in Hribovšek videla, da se je helikopter moral umakniti, sta počasi začela sestopati v kotel pod vzhodno steno Dolkove Špice. Čeprav je šlo počasi, je ranjeni alpinisti vseskozi vlivlval pogum vsaku jamarju. Okrog polnoči sta se srečala z dr. Tomazinom, uro pozneje pa še z reševalci iz Kranjske Gore.

Navsezgodaj zjutraj je po ponesrečencu, njegovega spremljevalca in reševalce prišel helikopter in najprej ranjenca odpeljal v jeseniško bolnišnico, potem pa še dr. Tomazina po prečuti noči na redno delo v tržiški zdravstveni dom.

Kot ima vsaka taka zgodba svoje ozadje, o katerem javnost redko kaj izve, ima ta zgodba najmanj dve taki ozadji. Žena dr. Tomazina Martina, ki je zdravnica v jeseniški bolnišnici, in njuna še ne petletna hči Ajda to noč sploh nista vedeli, kje je družinski oče. Posebno hčerka težko razume očetovo nenehno preoblačenje iz zdravniških oblačil v gorniška. Brž ko je prišel domov, se je obema javil po telefonu. Prav tako ni bilo jasno petinpolletnemu in triletnemu sinu Janeza Slokana Maticu in Mihu, ki sta bila z mamo Jano v Krnici na taborjenju, zakaj očeta ni v dolino. Brž ko so do ponesrečencu in njegovega svaka prišli reševalci, je Slokan ženi v Krnico sporočil, da počasi sestopata, ker mu je padel kamenček na nogo. Toda mali Mihec je že prejšnji dan, ko so se v Rakovi Špici kuhale nevihte, v taboru jokal in prosil mamico, da morata atiju v goro odnesti dežnik, da ne bo moker...

Kar 37 smrtnih žrtev so lani zahtevale slovenske gore. Opisali smo le nekatere od tragedij, kot jih je imel priložnost spoznati kronist takih dogodkov v dnevnem časopisu. Gorski reševalci bodo nedvomno natančno analizirali vse te nesreče in vsaj planinski javnosti posredovali svoje ugotovitve o pravih vzrokih in zakaj je do njih moralo biti. Kdor bo to natančno prebral, bo iz tega nemara potegnil kakšen zaključek.

Odpelji me, dragi

DAVORKA LAMUT

*Pelji me k soncu,
moj dragi.
Odpelji me z vetrom,
z duhom tišine,
v narave globine.*

*Naj sonce obsije
vsa moja obzorja,
naj veter odnese
vse moje skrbi.*

*Tišina pomeni naj
moje veselje,
vsaj uro mi sreče
naj kdo zaželi.*